

הקצירה הראשונה גוררת את הקצירה השניה להתכפר עמה
 בחטאת אחת, ופחיתה הראשונה גוררת את הפחיתה השניה
 להתכפר עמה בחטאת אחת, כיון שנעשו שתייהן בהעלם אחד,
 ונמצא שמתכפר בחטאת אחת על ארבע המלאכות אף על פי
 שהקצירה והטחונה השניות נעשו בודון שבת ושגגת מלאכות וללא
 הקצירה והטחונה הראשונות היה חייב עליהן שתי חטאות. אבל אם
 נודע לו תחילה על הקצירה האחרונה של ודון שבת ושגגת
 מלאכות, והפריש עליה חטאת, הקצירה השניה גוררת את הקצירה
 הראשונה להתכפר עמה, כיון שנעשו שתייהן בהעלם אחד, וגוררת
 גם את הפחיתה שעמה, דהיינו את הטחונה שעשה עם הקצירה
 הראשונה, שאף היא מתכפרת בקרבן הקצירה השניה, מפני שעל
 הקצירה והטחונה הראשונות שעשה בשגגת שבת היה צריך להביא
 רק קרבן אחד, ואין כפרה לזו בלא זו. ופחיתה שבגגתה, דהיינו
 הטחונה שעשה עם הקצירה השניה, במקומה עומדת, ואינה
 מתכפרת בחטאת שמביא על הקצירה השניה, מכיון שעשאן בודון
 שבת ושגגת מלאכות וחייב חטאת על כל אחת ואחת, וגם אין
 אומרים שהטחונה הראשונה תגורר את השניה ויתכפר על שתייהן
 באותה חטאת, מפני שהטחונה הראשונה עצמה מתכפרת על ידי
 גרידה ואין אומרים גרידה לגרירה, אלא כשיודע לו שחטא בטחונה
 השניה יביא עליה קרבן אחד.
 הגמרא מביאה דעה החולקת: אבל אמר, הפחיתה הראשונה נמי
 וגם גוררת את הפחיתה השניה, לפי ששם פחיתה אחת היא,
 ומביא חטאת אחת על ארבע המלאכות שעשה, ואף על פי שהטחונה
 הראשונה אינה מתכפרת אלא מדין גרידה, גוררת גם את השניה,
 שאומרים גרידה לגרירה.
 הגמרא מקשה סתירה בדברי רבא: היאך אמר רבא שהטחונה
 הראשונה נגוררת עם הקצירה הראשונה ומתכפרת באותו קרבן אף
 שהקרבן הופרש על הקצירה השניה, ומי אית ליה לרבא – וכי סובר
 רבא דין גרירה כלל, והא איתמר – והרי נאמר בבית המדרש, אבל
 שיעור שני ויתי חלב שהוא שיעור חיוב שני קרבנות בהעלם אחד,
 ונודע לו על אחת מהן, דהיינו על הראשון, וחזר ואכל פירות שלשי
 בהעלם של שני – קודם שנודע לו על הכזית השני, ונמצא
 שהראשון והשני היו בהעלם אחד, וגם השני והשלישי היו בהעלם
 אחד, אבל הראשון והשלישי לא היו בהעלם אחד, אמר רבא, אם
 הביא קרבן על כזית ראשון שאכל, ראשון ושני מתכפרין, מפני
 שהיו בהעלם אחד, אבל שלשי אינו מתכפר, מפני שלא היה
 בהעלם אחד עם הראשון, ואין אומרים שהשני יגורר את השלישי
 להתכפר עמו כיון שהיה עמו בהעלם אחד. וכן אם הביא קרבן על
 השלישי, שלשי ושני מתכפרין, לפי שהיו בהעלם אחד, אבל
 ראשון אינו מתכפר, לפי שלא היה בהעלם אחד עם השלישי, ואין
 אומרים שהשני יגורר את הראשון להתכפר עמו כיון שהיה עמו
 בהעלם אחד. אבל אם הביא קרבן על האמצעי, נתכפרו בולן, לפי
 שגם הראשון וגם השלישי היו בהעלם אחד עם השני. אבל אמר,
 אפילו הביא קרבן על אחד מהן, נתכפרו בולן, לפי שהשני גורר
 את זה שהיה עמו בהעלם אחד, ואם הפריש על הראשון נתכפר עמו
 השני, והשני גורר את השלישי, וכן אם הפריש על השלישי נתכפר
 עמו השני, והשני גורר את השלישי. ומוכח שרבא אינו סובר דין
 גרידה כלל, וסותר את דבריו לעיל שאמר דין גרידה.
 מתרצת הגמרא: אכן בתחילה לא סבר דין גרידה וכמבואר בדבריו
 לגבי חלב, אמנם בתר דשמעה – לאחר ששמע רבא מאביי שחלק
 עליו בדין חלב, וסבר שיש דין גרידה, סברה – הודה לדבריו, וגם הוא
 סובר שאומרים דין גרידה, ומשום כן בסוגייתנו לגבי קצירה וטחונה
 אמר דין גרידה.
 מקשה הגמרא: אי הכי שהודה רבא לאביי, פחיתה ראשונה נמי
 תגורר לפחיתה שניה ותכפר עמה, ומדוע אמר רבא שטחונה שניה
 במקומה עומדת.
 מתרצת הגמרא: גרירה אית ליה, גרירה דגרירה לית ליה – אמנם

הודה רבא לאביי שאומרים גרידה, אולם בגרירה לגרירה לא הודה
 לו.
 הגמרא מביאה אמוראים שהסתפקו אם שגגת מלאכות מצטרפת
 לשגגת שבת להתכפר בחטאת אחת: מילתא דפשיטא להו – הדין
 שהיה פשוט לאביי ורבא, ששגגת מלאכות מצטרפת לשגגת שבת
 להתכפר בחטאת אחת, מפניא לרבי וירא – רבי זירא הסתפק בו,
 דכעי – ששאל רבי וירא מרבי אסי, ואמר ליה – ויש אומרים, בעא
 מיניה – שאל רבי ורמיה מרבי וירא, קצר ופחית – קצר או טחון שיעור
 חצי גרוגרת בשגגת שבת וודון מלאכות, וחזר וקצר ופחית – קצר
 או טחון שיעור חצי גרוגרת בודון שבת ושגגת מלאכות, ולא נודע
 לו בינתיים שחטא, מהו שיעור גרוגרת ויתחייב חטאת,
 והספק הוא האם נחשב כהעלם אחד ושתי המלאכות מצטרפות, או
 שאינו נחשב כהעלם אחד, כיון שהאחת היתה בשגגת שבת והשניה
 היתה בשגגת מלאכות, ואינן מצטרפות.
 משיבה הגמרא: אמר ליה רבי אסי, חלוקין הם לחטאות, שאם קצר
 או טחון בשיעור גרוגרת בכל פעם, מביא חטאת על כל אחת בפני
 עצמה, ולכן אם קצר או טחון בשיעור חצי גרוגרת בכל פעם לא
 מצטרפין לשיעור גרוגרת להתחייב חטאת.
 חזר רבי זירא ושאל: וכל היכא – וכי בכל מקום חלוקין לחטאות
 לא מצטרפין לחייבו חטאת שתלה המשיב את דינים אלו זה בזה,
 והתנן – והרי שנינו במשנה (בריתות א'), אבל כזית חלב וחזר ואכל
 כזית חלב נוסף, ושניהם בהעלם אחד, אף על פי שהפסיק ביניהם
 יותר מכדי אכילת פרס ונחשב לו כשתי אכילות, אינו חייב אלא
 חטאת אחת, מפני שאכל את שניהם בהעלם אחד. אבל אם אכל
 כזית חלב וכזית דם וכזית נותר וכזית פגול, שהם ארבעה מיני
 איסורים, בהעלם אחד, חייב חטאת על כל אחת ואחת. זו – דין זה
 ששנינו הוא חומר – (הדבר החמור) שמצינו באוכל מאכלי איסור
 ממינין הרבה יותר מאוכל מאכלי איסור ממינין אחד. וזו – והדין
 שיתבאר להלן, הוא חומר שיש באוכל מאכלי איסור ממינין אחד,
 יותר מאוכל מאכלי איסור ממינין הרבה, שאם אכל חצי זית,
 וחזר ופחית חצי זית בהעלם אחד, ולא שהה מתחילת אכילת
 הראשון עד שגמר אכילת האחרון יותר מכדי אכילת פרס, ושניהם
 היו ממינין אחד, הרי הם מצטרפים לכזית וחייב חטאת, שהרי אבל
 כזית ממין האיסור, אבל אם אכל שיעור שני חצאי זיתים משני מינין,
 אינם מצטרפים ופטור, שסוף סוף לא אכל מאף מאכל איסור כזית.
 וממשיכה הגמרא. והיונין בה – ונשאנו ונתנו בדברי משנה זו (שם יב'),
 וכי דין זה שאם אכל שיעור שני חצאי זיתים ממינין אחד חייב, צריך
 למימר – הוצרך התנא להשמיענו, הרי פשוט שמצטרפים כיון
 שאכילה אחת היא, שהרי אבל את שניהם בכדי אכילת פרס. ואמר
 ריש לקיש משום – (משמו של) בר תומין – (שם חכס), הלא במאי
 עסקינן – כאן, במשנה זו, במה המדובר, בגון שפאכלו לכזית זה פשני
 תמחויין – בשני מיני תבשילים, כגון חצי זית צלי וחצי זית מבושל;
 ומשנה זו בשיטת רבי יהושע היא, דאמר במשנה (בריתות טו'), האוכל
 שני זיתים בהעלם אחד בשני תמחויין, תמחויין מחלקין וחייב שתי
 חטאות, ובאה המשנה לחדש שמהו דתיבא – שמה תהא סבור לומר
 שמה שאמר רבי יהושע שתמחויין מחלקין הוא בין לקולא בין
 לחומרא, וכמו שאנו מחמירים על האוכל ומחייבים אותו שתי
 חטאות על אכילת שני זיתים בשני תמחויין אף שאכלם בהעלם אחד,
 כך גם לענין חצי שיעור נקל עליו ולא יצטרפו שני חצאי זיתים שאכל
 בשני תמחויין לחיוב חטאת, קא משמע לן – משמיעה לנו המשנה
 דלקולא לא אמר שאין מצטרפים, אלא רק לחומרא אמר,
 והשמיענו שלענין חצי שיעור שני תמחויין מצטרפים, ואם אכל שני
 חצאי זיתים בשני תמחויין חייב חטאת. מסייעת הגמרא את הקושיא:
 והא הלא חלוקין לחטאות – והרי כאן במשנה זו שאכילה משני
 תמחויין לשיטת רבי יהושע חלוקה לחטאות, ואם אכל שני זיתים
 בשני תבשילים בהעלם אחד מביא חטאת על כל כזית, ומכל מקום
 קא מצטרפי שני חצאי זיתים משני תבשילים לשיעור כזית, ומדוע

1 לגבי שבת אמרת שכיון ששגגת שבת ושגגת מלאכות חלוקים
2 לחטאות, אין מצטרפים שני חצאי גרוגרת לשיעור גרוגרת להתחייב
3 חטאת.
4 משיבה הגמרא: אָמַר לִיה רב אסי, מַר אַרִישָׁא מִתְּנִי לָהּ – אתה שונה
5 את דברי ריש לקיש שהעמיד משנה זו כדעת רבי יהושע שתמחויים
6 מחלקים על הרישא שאם אכל שני חצאי זיתים ממין אחד מצטרפים,
7 וְלֹכֵן קִשְׁיָא לִיה [–לך], שהרי עולה מדבריו שאף שבשני כזיתים
8 מחלקים התמחויים בכזית אחד מצטרפים, אבל אֲנִן אִסִּיפָא מִתְּנִינָן
9 לָהּ – אנו שונים את דברי ריש לקיש אלו על הסיפא שאם אכל שני
10 חצאי זיתים משני מינים אינם מצטרפים, וְלֹכֵן לֹא קִשְׁיָא לָן, וכך אנו
11 שונים, ששנינו בסיפא של המשנה (כריתות יא:), אם אכל שני חצאי
12 זיתים מִשְׁנֵי מִינִין, פָּטוּר, ועל דין זה הקשתה הגמרא, צְרִיכָא
13 לְמִימַר – וכי צריך להשמיענו שפטור, הרי פשוט הדבר שאינם

14 מצטרפים כיון שהם שני איסורים. וְלִישַׁב קושיא זו אָמַר רִישׁ לְקִישׁ
15 מִשּׁוּם בְּרַ תּוּמְנִי, לְעוֹלָם מדובר בשאכל שני חצאי זיתים מִמִּין אֶחָד,
16 וְאִמָּאי קָרִי לִיה – ומדוע קורא לו התנא שְׁנֵי מִינִין, מכיון שמדובר
17 שְׁאֵכְלוּ בְּשְׁנֵי תַמְחוּיִין, ומשנה זו בשיטת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הִיא דְּאָמַר
18 תַמְחוּיִין מְחַלְקִין, ולכן שני החצאים אינם מצטרפים לחיוב חטאת,
19 וְהָא קָא מְשַׁמַּע לָן – ודבר זה משמיעה לנו המשנה, דְּאָמַר רַבִּי
20 יְהוֹשֻׁעַ שתמחויין מחלקין בֵּין לְקוּלָּא, ששני חצאי זיתים בשני
21 תמחויין אינם מצטרפים לכזית לחיבו חטאת, וּבֵין לְחוּמְרָא, שאם
22 אכל שני זיתים בשני תמחויין חייב שתי חטאות.
23 הגמרא מקשה על פירוש זה: מַדְּסִיפָא – מכך שבסיפא באוכל שני
24 חצאי זיתים משני מינים פירשנו שמדובר ששניהם היו מִמִּין אֶחָד
25 וְשְׁנֵי תַמְחוּיִין, ופטור משום שתמחויים מחלקים,

שבת דף עא עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום חמישי) קלא

1 **מְכַלְל דְּרִישָׁא** – משמע שברישא באוכל שני חצאי זיתים ממין אחד
2 שחייב מדובר שהיו שניהם מין אחד ותמחויו אחד, ואם כן קשה, מין
3 אחד ותמחויו אחד צריכא למימר – וכי צריך התנא להשמיענו
4 שבמקרה זה מצטרפים.
5 מתרצת הגמרא: אמר רב הונא, הכא במאי עסקינן – כאן, במשנה,
6 במה מדובר, בגזון שהיתה לו ידיעה בינתיים – שנודע לו שחטא בין
7 שני חצאי הזיתים, ומשנה זו בשית רבן גמליאל היא, דאמר (להלן
8 קה) אין ידיעה מחלקת לחצי שיעור, ולא אומרים שכמו שידיעה בין
9 אכילת שני שיעורים שלמים מחלקת כך גם ידיעה בין שני חצאי
10 שיעור מחלקת, אלא מה שנודע לו שחטא לאחר שאכל את החצי
11 זית הראשון אינו נחשב כידיעה לחלק ביניהם, ולכן שתי האכילות
12 מצטרפות לשיעור כזית.
13 הגמרא מבארת מה דין העושה שתי שגגות בהעלם אחד ונודע לו
14 בזה אחר זה: אייתמר – נאמר בבית המדרש, אכל שיעור שני זיתי
15 חלב בהעלם אחד, ונודע לו על הראשון לאחר שאכל את השני,
16 וחזר ונודע לו על השני לאחר זמן, רבי יוחנן אמר, חייב שתים –
17 שתי חטאות, מפני שמיד כשנודע לו שאכל את הראשון נתחייב
18 חטאת, ולאחר מכן כשנודע לו על השני צריך להביא חטאת נוספת,
19 וריש לקיש אמר, אינו חייב אלא חטאת אחת, מפני שידיעה לבדה
20 אינה מחלקת לחטאות, והרי זה כמו שנודע לו בבת אחת שאכל את
21 שניהם, שאינו מביא אלא חטאת אחת כיון שאכלם בהעלם אחד.
22 הגמרא מבארת מהיכן למדו דין זה: רבי יוחנן אמר, חייב שתים,
23 שנאמר בפרשת חטאת (ויקרא ג-ט) 'והקריב על חטאתו אשר חטא פר
24 בן בקר וגו' והביא את הפר', ועל חטאתו והביא' משמע שצריך
25 להביא חטאת על כל חטא בפני עצמו. וריש לקיש אמר, פטור
26 מלהביא חטאת אחרת על האכילה השנייה, שנאמר (שם ד-כו) 'וכפר
27 עליו הפך מחטאתו ונסלח לו', ומחטאתו משמע שאפילו לא
28 הביא אלא על מקצת חטאתו, נסלחה לו כל חטאתו.
29 הגמרא מבארת כיצד יישב כל אחד את הפסוק שהביא השני.
30 שואלת הגמרא: וריש לקיש הסובר שאינו חייב אלא חטאת אחת,
31 הקבית – הרי כתוב 'על חטאתו והביא', שמשמע שצריך להביא
32 חטאת על כל חטא, ואיך ידרוש פסוק זה.
33 משיבה הגמרא: ההוא לאחר בפרה – ריש לקיש יעמיד פסוק זה
34 במקרה שנודע לו אכילת הכזית השני לאחר שכבר הקריב את
35 החטאת על הכזית הראשון, שאז ודאי שצריך להביא חטאת נוספת
36 על הכזית השני.
37 שואלת הגמרא: ולרבי יוחנן הסובר שחייב שתים, נמי – גם קשה,
38 הקבית הרי כתוב 'מחטאתו ונסלח לו', שמשמע שאפילו אם הביא
39 על מקצת חטאתו נסלחה לו כל חטאתו, ואיך ידרוש פסוק זה.
40 משיבה הגמרא: הכא במאי עסקינן – כאן, בפסוק, במה מדובר, בגזון
41 שאכל בנות ומחצה חלב, ונודע לו על בנות, וחזר ואכל בחצי זית
42 אחר בהעלמו של שני – קודם שנודע לו שחטא באכילת חצי זית
43 הראשון, מהו דתימא ליצטרפו – שמה תאמר שיצטרפו שניהם
44 לכזית לחיוב חטאת אחרת כיון שאכלם בהעלם אחד, קא משמע לן
45 – משמיענו הפסוק 'מחטאתו' שאין הדבר כן, אלא החטאת שיביא על
46 הכזית הראשון מכפרת גם על החצי זית שאכל עמו, ולכן אינו
47 מצטרף עם החצי זית שאכל אחר כך, ואינו מביא חטאת על אותו
48 חצי זית.
49 הגמרא דנה באיזה מקרה נחלקו רבי יוחנן וריש לקיש: אמר ליה
50 רבינא לרב אשי, רבי יוחנן וריש לקיש שנחלקו באכל שני זיתי חלב
51 בהעלם אחד, דאיתידע ליה קודם הפרשה פליגי – האם נחלקו
52 במקרה שנודע לו אכילת הכזית השני קודם שהפריש קרבן על הכזית
53 הראשון, ובזה פליגי – ובזה נחלקו, דמר – שרבי יוחנן סבר, ידיעות
54 מחלקות – ידיעת החטא מחלקת בין העבירות, לפי שהידיעה
55 נחשבת כאילו הביא קרבן, ומיד כשנודע לו על אכילת כזית הראשון
56 נחשב כאילו הביא קרבן, ואינו מכפר על הכזית השני שעדיין לא
57 נודע לו, הלכך צריך להביא שתי חטאות. ומר – וריש לקיש סבר,

58 **הפרשות מחלקות** – דווקא הפרשת הקרבן מחלקת בין העבירות,
59 אבל הידיעה אינה מחלקת, הלכך אם נודע לו על אכילת הכזית
60 השני קודם שהפריש חטאת על הכזית הראשון מביא חטאת אחת על
61 שניהם, ואינו נחשב כאילו נתכפר על מה שנודע לו, אכל אם נודע
62 לו אכילת הכזית השני לאחר הפרשה, מודי ליה ריש לקיש לרבי
63 יוחנן דתייב שתיים, כיון שהפרשות מחלקות. או דילמא דאיתידע
64 ליה – או שמה במקרה שנודע לו אכילת הכזית השני לאחר הפרשה
65 פליגי – נחלקו רבי יוחנן וריש לקיש, ובזה פליגי – ובזה נחלקו, דמר
66 – שרבי יוחנן סבר, הפרשות מחלקות – הפרשת הקרבן מחלקת בין
67 העבירות, וכשהפריש קרבן על אכילת הכזית הראשון קודם שנודע
68 לו אכילת הכזית השני, אינו מכפר על הכזית השני, הלכך צריך
69 להביא שתי חטאות. ומר – וריש לקיש סבר, בפרות מחלקות –
70 דווקא כפרת החטא מחלקת בין העבירות, אבל הפרשת הקרבן אינה
71 מחלקת, הלכך אם נודע לו אכילת הכזית השני קודם שהקריב את
72 החטאת על הכזית הראשון, מכפרת היא לו על שניהם, אכל אם
73 נודע לו שאכל את הכזית השני קודם הפרשה, מודי ליה רבי יוחנן
74 לריש לקיש דאינו חייב אלא חטאת אחת. או דילמא – או שמה,
75 בין בזו ובין בזו מחלקות – בין במקרה שנודע לו קודם הפרשה ובין
76 במקרה שנודע לו לאחר הפרשה, שרבי יוחנן סובר שאפילו ידיעות
77 מחלקות, וריש לקיש סובר שאפילו הפרשות אינן מחלקות.
78 אמר ליה רב אשי לרבינא, מסתברא בין בזו ובין בזו מחלקות וכד
79 השלישי של הספקו, דאי סלקא דעתך קודם הפרשה פליגי – שאם
80 היה עולה בדעתך לומר שנחלקו רק במקרה שנודע לו קודם הפרשה,
81 אכל לאחר הפרשה מודה ליה ריש לקיש לרבי יוחנן דתייב שתיים
82 וכד הראשון של הספקו, אם כן אדמוקים ליה קרא לאחר בפרה
83 – עד שהעמידה הגמרא לדברי ריש לקיש את הפסוק 'על חטאתו
84 והביא' שמשמע שצריך להביא שתי חטאות במקרה שנודע לו
85 אכילת הכזית השני אחר שכבר הקריב את החטאת על הכזית
86 הראשון, לזקמיה – יכלו להעמיד שמדובר במקרה שנודע לו אכילת
87 הכזית השני לאחר הפרשה, שאז מודה ריש לקיש שצריך להביא
88 שתי חטאות. ואי – ואם נאמר שרק בנודע לו אחר הפרשה פליגי,
89 אכל אם נודע לו קודם הפרשה מודה ליה רבי יוחנן לריש לקיש
90 דאינו חייב אלא אחת וכד השני של הספקו, אם כן אדמוקי ליה
91 קרא – עד שהעמידה הגמרא לדברי רבי יוחנן את הפסוק 'מחטאתו
92 ונסלח לו' שמשמע שאינו צריך להביא אלא חטאת אחת במקרה
93 שאכל בנות ומחצה, ונודע לו על כזית ואחר כך אבל עוד חצי זית
94 קודם שנודע לו אכילת חצי זית הראשון, שאז אם הביא על מקצת
95 חטאתו נתכפר לו, לזקמיה – יכלו להעמיד שמדובר במקרה שנודע
96 לו קודם הפרשה, שאז מודה רבי יוחנן שמביא חטאת אחת על שני
97 הכזיתים. ומכך שבני הישיבה סידרו את הגמרא לא פירשו כן,
98 מוכח שהיו פשוט להם שרבי יוחנן וריש לקיש נחלקו בין במקרה
99 שנודע לו קודם הפרשה ובין במקרה שנודע לו לאחר הפרשה וכד
100 השלישי של הספקו.
101 רבינא דוחה את הכרעתו של רב אשי: אמר רבינא לרב אשי, ודילמא
102 ספוקי מספקא ליה – שמה בני הישיבה שביארו את מחלוקתם של
103 רבי יוחנן וריש לקיש הסתפקו באיזה מקרה נחלקו כמו שאני
104 הסתפקתי, ובדרך אם תימצי לומר קאמר, וכך ביארו, אם תימצי
105 לומר שקודם הפרשה פליגי בה – אפילו אם נאמר שרבי יוחנן וריש
106 לקיש נחלקו במקרה שנודע לו אכילת הכזית השני קודם שהפריש
107 קרבן על הכזית הראשון (וכד הראשון של הספקו), ובמקרה זה סובר
108 רבי יוחנן שחייב שתים, מכל מקום לא קשה לו מהפסוק 'מחטאתו
109 ונסלח לו' שממנו דורש ריש לקיש שמינו חייב אלא חטאת אחת,
110 שרבי יוחנן תיבי מוקי ליה לקרא – איך הוא מעמיד פסוק זה,
111 במקרה שאכל בנות ומחצה, ונודע לו על כזית ואחר כך אבל עוד
112 חצי זית קודם שנודע לו אכילת חצי זית הראשון, שאז מודה הוא
113 שחייב רק חטאת אחת. ואם תימצי לומר שלאחר הפרשה פליגי –
114 ואפילו אם נאמר שרבי יוחנן וריש לקיש נחלקו במקרה שנודע לו

1	אכילת הכזית השני לאחר שהפריש קרבן על הכזית הראשון וכצד	7	שאז מודה הוא שחייב שתי חטאות. ואין להוכיח מדבריהם באיזה
2	השני של הספק, ובמקרה זה סובר ריש לקיש שחייב אחת, מכל	8	מקרה נחלקו רבי יוחנן וריש לקיש.
3	מקום לא קשה לו מהפסוק 'על חטאתו והביא' שממנו דורש רבי יוחנן	9	הגמרא מבארת מה דין העושה עבירה אחת כמה פעמים ונודע לו בין
4	שחייב שתיים, שריש לקיש היכי מוקי ליה לקרא – איך הוא מעמיד	10	כל פעם ופעם: אָמַר עוֹלָא, לְמַאן דְּאָמַר שְׁאֵשׁ וְדַאי לֹא פְּעִיָא –
5	את הפסוק 'על חטאתו והביא', בְּלֹא־חֵר פְּפָרָה – במקרה שנודע לו	11	אינו צריך יְדִיעָה פְּתִילָה, ויכול להביא אשם ודאי אף אם עדיין לא
6	אכילת הכזית השני לאחר שהקריב את החטאת על הכזית הראשון,	12	נודע לו שחטא,